

Olin pyhänä joulukirkossa pikkutytön kanssa kuuntelemassa ja katselemassa jouluevankeliumia. Seuratessani tytön reaktioita saarnan ja kuvaelman aikana, sain kosketuksen omaan ytimeeni ja vanhat muistot tulvivat mieleeni. Muisto liittyi lapsuuden pyhäkoulutätiin. Muistikuvat pyhäkoulun "saarnoista" ovat haalistuneet mutta tädin teot ja sanat, jotka koskettivat pienen tytön kaipaavaa sydäntä, nousivat vahvoina ytimestäni. Muistan kuinka pyhäkoulutäti kutsui minut kerhotilaan keinustani, jossa olin talvi pakkasessa kylmissäni odotellut häntä jo tuntien ajan. Sain olla hetken tädin kanssa kahden, ennen kuin toiset lapset saapuivat paikalle. Täti lämmitteli kumisaappaissa paleltuneita jalkojani käsiensä välissä, kaatoi kuumaa höyryävää ja makealta tuoksuvaa kaakaota kuppiini. Sain murisevaan masuun värikkäästi koristellun voileivän, jonka ahnaasti söin. Pyhistä puheista ei juuri jäänyt mitään muistikuvaa mutta tädin teot, hymy, hellyys ja huolenpito porautuivat ytimeeni. Siinä tädin hieroessa jalkojani ja mutustellessani leipää kuulin tädin lausuvan ihanimmat sanat ikinä. Hän sanoi, että vaikka ei koskaan omaa tyttöä saanutkaan, niin onneksi sai tällaisen suloisen "lainatytön" hoidettavakseen. Siinä kirkonpenkillä pikkutytön vieressä ajattelin tuota tapahtumaa. Kaiken sen karun elämän keskeltä, jossa tuolloin elin, jäi minulle kaunis ja lämmin muisto pyhäkoulutädistäni. Mietin kuitenkin nyt aikuisena kuinka vaikea ja arka asia on varmasti ollut pyhäkouluntädille kertoa omasta, ehkä kipeästäkin asiasta pikkutytölle, jota sai hetkittäin hoitaa. Me olemme näin aikuisinakin hiukan samanlaisia kuin pikkulapset kirkonpenkillä. Kovin kauaa ei jaksaisi pylly pysyä paikoillaan saarnoja kuuntelemassa, vaikka osa puheista varmasti kovin pyhiltä kuulostaisikin. Kaipaamme kosketusta ytimeen. Tässä taannoin kuulin ystäväni suusta, kuinka hän oli kirkonmenoissa kokenut pastorin puheen tyhjäksi. Hän oli jäänyt kaipaamaan sitä inhimillistä kosketusta, joka olisi osunut ytimeen. Monesti vain käy niin, että kirjoitamme tai puhumme hienoista ja tärkeistä asioista, mutta siitä huolimatta teksti tai puhe ei vain jätä minkäänlaista jälkeä lukijaan tai kuuntelijaan. Mutta kun uskallamme laittaa itsemme likoon, antaa ytimestä, niin vaikutus on yleensä toinen. Uskallanpa jopa väittää että, yksi tarpeistamme, on saada kuulla tai lukea, ettemme ole ainoita arjessa rämpiviä luusereita, noinkin me toisinaan itseämme nimittelemme. Haluamme kurkistaa ihmisten kulissien taakse, koska ydin meissä kaipaa löytää aitoutta ja toisen samanlaisen olennon, joka painii kenties samojen asioiden kanssa kuin minä. Tarvitsemme elämäämme ihmisiä, joiden aitous valaisee arkea ja näyttää sen mitä me kaikki olemme, kasa lihaa, luuta ja ydintä. Lisää luettavaa: <https://minnanstoorit.blogspot.fi/>